

Wanneer ik met vrienden praat over onze dienstitijd, valt mij altijd op dat ik het toch maar mooi getroffen heb in mijn dienstitijd. Het was een enerverende tijd bij de 829-832 Zware Transport Compagnie waar ik nog vaak met plezier aan terug denk. Er heerste een geweldige sfeer onder de jongens, mede mogelijk gemaakt door onze commandanten de majoors Lupker en Van de Mortel, de sergeant-majoor Schilder en de sergeanten Ton, Neve en Lucas. Ik heb 5 oefeningen in Duitsland meegemaakt en zou er een boek over kunnen schrijven. Maar laat ik mij maar beperken tot 1 verhaal. Een verhaal met als titel:

"Het douchehok".

In de winter van 1968 werden er 20 wagens van 829-832ZwtCie. toegevoegd aan een legeroefening van bijna 4 weken in Duitsland in het Teutoburgerwoud. We reden mee in een colonne vanaf legerplaats Stroe naar Arnhem en vandaar over de Autobahn naar Oberhausen en Bielefeld. Vanaf hier ging het over B-wegen naar het dorpje Lossbruch gelegen tussen Detmold en Lemgo. In een besneeuwd weiland werd een enorm bivakkamp opgebouwd. Omdat het erg koud was werden we meteen met 10 tankwagens van 832 naar Schaeferhof bij Minden gestuurd om daar benzine te laden voor het kamp. De vraag naar brandstof was zo groot dat sommige wagens wel 2 keer brandstof moesten laden, wat betekende dat er die dag in totaal 600 km werd gereden! Op de terugweg genoten we dan van een goede maaltijd bij motel Silvese Eck bij Neustadt. Ik vond dit heel belangrijk voor het moreel van de jongens. Ook de huifwagens waren constant onderweg. In Nienburg jerrycans laden en na een lange rit lossen op de meest afgelegen plaatsen waar legeronderdelen gestationeerd waren.

Ik werd de eerste week bij de kampcommandant geroepen die mij vertelde dat onze jongens in het kamp ook huishoudelijke diensten moesten draaien! Ik viel zowat van mijn stoel van verbazing. Ik vertelde hem dat dit onbespreekbaar was omdat wij elke dag brandstof moesten halen waarbij we zowel heen als terug, en sommige wagens 2 keer, over besneeuwde wegen moesten rijden, met in het Wesergebergte steile hellingen en haarspeldbochten, en dat we blij waren dat het iedere dag met veel inspanning weer gelukt was om heelhuids terug te komen. (Ik heb maar niets verteld over de dagelijkse maaltijd in Silvese Eck.) Met andere woorden, deze vlieger ging niet op! Volgens de commandant was dat insubordinatie en werd ik achter slot en grendel gezet. De "cel" bleek een tent te zijn met een schildwacht er voor. Gelukkig lag er een slaapmatje op de grond en kon ik zo mooi mijn slaap inhalen! Maar de volgende morgen werd ik ruw gewekt door de wacht. Hij zei dat ik vrij was! Toen ik de tent verliet werd ik met veel gejuich begroet door de jongens. Ze hadden voor de tent gewacht tot ik naar buiten kwam en waren niet vertrokken zonder mij! Dat is nou eens kameraadschap, zo kenmerkend voor Zwaar Transport. De wagens vertrokken naar Schaeferhof en ik ging na het ontbijt er achteraan. Als er dan onderweg problemen

waren kon ik meteen in actie komen. Uiteindelijk zagen we elkaar dan weer bij het brandstof laden.

Maar in de loop van de week moest ik mij weer bij de kampcommandant melden. Hij deelde mij mede dat onze groep zaterdag wachtdienst had op het kamp. Ik zei dat wij dan de 10-tonners een onderhoudsbeurt moesten geven en daarna wel toe waren aan een gezellig avondje uit! Jullie hoeven niet te rijden zei hij, dus hebben jullie mooi de tijd voor wachtdienst. Ik kon hier weinig nog tegen in brengen. En dus zaten we zaterdag in het wachthok, een gebouwtje van de plaatselijke voetbalclub FC Lossbruch. In hetzelfde gebouw bevond zich ook een douchehok, zeer Spartaans ingericht. Het was er koud en vochtig, langs de muren stonden houten banken en in het midden van het plafond bevond zich een grote douchekop waar 11 man onder pasten. Omdat iedereen deze zaterdagavond wilde uitgaan was er een grote toeloop van soldaten. Nu bevonden de waterleidingen zich in het gangetje, voorzien van een kraan. Door dan de warmwaterkraan dicht te draaien kwam er alleen nog ijskoud water uit de douche. Zodoende kon ik de toeloop van manschappen goed regelen. Gewoon de warmwaterkraan dichtdraaien. Er klonk dan een enorm gebrul uit het douchehok, dus tijd om af te drogen. Op deze wijze kon ik er dan per halfuur 33 man doorheen jagen.

Er kwam een jeep aangereden met aan het stuur de adjudant van de commandant. Ik vond het maar een glad mannetje en hij sliste ook nog. Hij zei: "Sergjeant, om zeven uur precies wensjen ik en de commandant te douchjen. U zorg maar dat de douchjruimte dan leeg is want wij wensjen alleen te douchjen!" Ik salueerde netjes en zei dat het voor elkaar kwam. Dus ik vertelde de jongens dat om 18.45 u de laatste douchebeurt was, en daarna was het "Schluss!" Ik moest er nog heel wat manschappen doorheen jagen die wilden douchen en moest constant de warmwaterkraan dicht draaien. Maar na de laatste keer werd er al gebruld na 2 minuten! En de warmwaterkraan stond open! Er kwam alleen maar ijskoud water uit de douchekop. Ik volgde de waterleidingen door de gang en kwam uit bij een boiler die helemaal leeg was!

Ik drukte op de resetknop en de boiler kwam tot leven. Er begon water te stromen en de brander sloeg aan. Maar ik besepte wel dat het uren zou duren voor deze enorme ketel weer vol was met heet water. En de commandant en de adjudant waren onderweg! Het zweet brak mij uit, maar ik dacht meteen dat het niet mijn schuld was dat de boiler leeg was, ik vond het eigenlijk wel spannend! De jeep kwam aanrijden en de kolonel vroeg meteen naar de sleutel van het douchehok, want zij maakten wel uit hoe lang ze wilden douchen. De sleutel werd aan de binnenzijde rondgedraaid en ik ging met mijn oor tegen de deur aan staan voor het komende "hoorspel". Eerst hoorde ik niets, de kleding ging uit nam ik aan, maar toen zei de adjudant "wat doet u nou?". De kolonel antwoordde "dat doe ik altijd zo, dan hoef ik mij alleen maar af te spoelen met

warm water, wel zo rustgevend". En ik begreep dat de adjudant zich ook helemaal ging insmeren met zeep. Ik zag het al helemaal voor mij, twee officieren van top tot teen bedekt met zeep. En toen werd de douche aangezet!!!! Eerst rustig wachten tot het water warm werd, nog meer wachten, toen verbazing, morrelen aan de kraan, afwachten, angstig worden, daarna berusting en toen begon het vloeken. " Hoe krijg ik nou al die zeep van mijn lijf? " jammerde de kolonel. De adjudant probeerde onder de douche heen en weer te springen wat gepaard ging met de meest ijselijke kreten. De handdoek werd vies dus dan maar met de natte ijskoude washand de zeep wegpoetsen. Maar ja, de washand moest steeds weer met ijskoud water uitgespoeld worden. Ja, er werd wat gerild en gevloekt en toen ik mijn naam hoorde noemen werd het tijd om af te taaien. Ik zei tegen de jongens van de wacht dat ik de ronde ging doen en met een opgerolde handdoek en verschoning liep ik rechtstreeks naar het ouderlijk huis van Marianne. Ik had haar al eerder in de plaatselijke kroeg ontmoet. Toen ik haar later in die avond, als gentleman, naar huis bracht mocht ik tot mijn verbazing binnen komen en werd door haar ouders hartelijk ontvangen. Het bleek dat haar vader vrachtwageneigenaar- en chauffeur was, dus het klikte meteen tussen ons. Ook nu, want toen we een pilsje dronken lieten de dames de badkuip al vollopen. En dus lag ik even later in een heerlijk ligbad onder een dikke laag schuim te weken en te genieten in de mooiste badkamer die ik ooit had gezien. Door de vader van Marianne helemaal zelf aangelegd! Na afloop heerlijk afgedroogd met een grote zachte heerlijk geurende badhanddoek en nog wat luchtjes opgespoten die klaar stonden. Hierna was er nog een gezellig samenzijn in de woonkamer met een pilsje en lekkere hapjes.

Het was al laat toen ik weer in het wachthok terug kwam. Ik vroeg aan de jongens of er nog bijzonderheden waren, maar die waren er niet. Oh ja, ik moest mij morgen melden bij de kolonel! Maar ja, morgen was het zondag en dan sliep ik altijd uit. Dus toen ik uit de tent kwam was het al middag en heb ik met vaandrig Vlasblom een stevige winterwandeling gemaakt door de heuvels. Daarna eten in de kantinetent en daarna met de jongens naar de kroeg waar ook Marianne was met haar vriendinnen. Dus de kolonel was ik helemaal vergeten! Na afloop Marianne weer netjes naar huis gebracht en meteen door naar de slaapzak want om 5 uur was het weer opstaan! De jongens gewekt, ontbeten en om 6 uur vertrokken de tientonniers weer naar Schaferhof. Maar het werd in de loop van de week steeds kouder en er viel steeds meer sneeuw, dus de vraag naar brandstof werd steeds groter. We moesten nu zelfs , ook in het weekeinde en 's avonds, naar legeronderdelen in de omgeving rijden om de brandstof te lossen. We kwamen in de buurt van Osnabruck, Hameln en Hannover. Alle commandanten waren enthousiast over onze komst, en van een ritmeester van een tankbataljon kregen we zelfs vers fruit en chocolade mee voor alle manschappen! Maar nu de winter doorzette bleven er toch steeds meer tientonniers steken. Op voorspraak van sergeant Ton kwam ik in contact met de TD. van de luchtmachtbasis in Stolzenau. Al na

5 minuten was de brik op weg! Hij sleepte wagens uit de sneeuw de weg op, en sleepte wagens met bevroren olieleidingen naar de werkplaats voor reparatie. En zo wisten we de transporten toch voor een deel te handhaven. Het was dag en nacht hard werken en na afloop heb ik de jongens van de TD en de jongens van de brik hartelijk bedankt. Maar ze bedankten juist mij omdat ze in tijden niet met zoveel voldoening en plezier hadden samen gewerkt. En ze waren maar wat trots dat ze de meeste tientonnens weer aan de gang hadden gekregen in dit extreme winterweer. Dit werd bezegeld met heel wat sterke verhalen en pilsjes aan de bar. En als het glas leeg was moest je het over je linkerschouder op de grond gooien! Wat zo gaat dat bij de luchtmacht, en daarna bestel je een volgende glas, enz. enz. enz.

Van onze commandant heb ik niets meer gehoord gedurende de resterende tijd van de oefening. En dat was maar goed ook, want anders was dat ijskoude douche- bezoek misschien wel naar buiten gekomen! Wat zouden ze gelachen hebben in het kamp. Je moet de jongens van 829-832ZwtCie gewoon met rust laten. Dan doen ze gewoon hun werk, en dat is rijden, rijden en rijden. Ook bij nacht en ontij, en ook bij streng winterweer over de heuvels en door de dalen van, in dit geval, het Teutoburgerwoud.

Sergeant Jan van der Schee , 68-2.